

בש"פ 6654/19 - הלל פרץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 6654/19

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקש: הלל פרץ

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע
בתיק עמ"ת 19765-09-19 שניתנה ביום 10.9.2019
על ידי כבוד השופט יואל עדן

בשם המבקש: עו"ד ליאור חיימוביץ'

החלטה

1. בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט י' עדן) קיבל את ערר המדינה על החלטתו של בית משפט השלום בבאר-שבע (השופט א' דורון), והורה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו. מכאן הבקשה לרשות לערור, לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996.
2. המבקש נאשם בשני מקרים של פריצה לכלי רכב, וכבר כעת ייאמר כי לחובתו עבר פלילי מכביד, גם בעבירות דומות. המדינה ביקשה לעצור את המבקש עד לתום ההליכים נגדו, והמחלוקת בין הצדדים הצטמצמה לשאלת ההיתכנות של שחרור לחלופה. שירות המבחן לא המליץ על חלופת מעצר, ולמרות זאת בית משפט השלום מצא כי "לא מדובר בתסקיר שלילי". בהחלטה מיום 8.9.2019 הגיע בית משפט השלום למסקנה כי לאור נסיבותיו האישיות של המבקש, לרבות השתלבותו הממושכת בהליך בבית משפט קהילתי, ראוי להעניק לו "הזדמנות נוספת" ולשחררו למעצר בית (מ"ת 72008-07-19).
3. המדינה לא השלימה עם החלטה זו, ובית המשפט המחוזי קיבל את טענותיה. בהחלטה מיום 10.9.2019 התקבל הערר, לאחר שהודגש כי "למרות שורת ההזדמנויות שניתנות לו, [המבקש] מפר את האמון הרב אשר ניתן בו". על אף שהמבקש הביע חרטה בפני בתי המשפט שדנו בעניינו, הוא חזר לסורו שוב ושוב, ואין להעמיד בסיכון את הציבור. בית המשפט המחוזי קבע כי בנסיבות אלה לא היה מקום לסטות מהמלצת שירות המבחן, ולפיכך הוחלט לעצור את המבקש עד לתום ההליכים בעניינו (עמ"ת 19765-09-19).

4. במסגרת הבקשה שלפניי התבקשתי ליתן למבקש רשות לערור, ולהורות על שחרורו לחלופת מעצר. ברם, המקרה דנן אינו מעורר שאלה משפטית עקרונית. בניגוד לנטען בבקשה, אינני סבור כי יש מקום לקיים דיון בשאלה המופשטת "מה דינם, מבחינת דיני המעצרים, של מי שתוך כדי הליך טיפולי מועד ומבצע עבירות נוספות?" (פסקה 14 לבקשה). ברי כי התשובה לשאלה זו מושפעת מנסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה, ובמקרה הנוכחי, גם המבקש לא טען כי מדובר במעידה חד-פעמית. אמנם הערכאות הקודמות הגיעו לתוצאות סותרות בעניינו של המבקש, אך הדבר אינו נובע מעמדות שונות בסוגיה עקרונית, אלא מהערכות שונות לגבי המסוכנות העתידית הנשקפת לציבור מצד המבקש.

5. בבקשה שלפניי הודגשו ההליך החיובי בבית המשפט הקהילתי והתקדמותו של המבקש בהליך הטיפולי. אכן שיקום הוא שיקול חשוב, ומקומו לא נפקד גם מדיני המעצרים (לדוגמה: בש"פ 2867/19 אוזן נ' מדינת ישראל (28.4.2019); בש"פ 1152/17 דרבה נ' מדינת ישראל (20.2.2017)). דא עקא, בית המשפט המחוזי כבר ציין כי תשעה ימים לאחר דיון חיובי בבית המשפט הקהילתי, המבקש ביצע לכאורה את העבירות מושא כתב האישום בהליך דנן. לא למוותר להזכיר כי שירות המבחן, אשר בידו הכלים המקצועיים להעריך את אפשרויות השיקום, לא המליץ לשחרר את המבקש לחלופת מעצר.

בנוסף, המבקש השליך יהבו על כך שהוא לא הפר את תנאי השחרור בתיק קודם, אך זוהי משענת קנה רצוף, שהרי על-פי כתב האישום הנוכחי המבקש חזר לסורו וביצע עבירות נוספות באותה תקופה. בדומה לכך, התקשיתי לקבל את הטענה כי המקרה הנוכחי מעורר שיקולי צדק ייחודיים, כדי שלא לסכל את ההליך בבית המשפט הקהילתי. בשלב זה, ההנחה היא שהמבקש ביצע עבירות נוספות תוך כדי ההליך, ובנסיבות אלה אין לו להלין אלא על עצמו. למעשה, הבקשה שבפניי מכוונת להרחבת העילות למתן רשות ערר, אך לא השתכנעתי כי המקרה הנוכחי הוא חריג או מעורר קושי מיוחד, באופן שמקים עילה לדון בטענותיו של המבקש גם בבית משפט זה.

6. לפיכך, הבקשה אינה עומדת באמות המידה לקבלת רשות לערור (בש"פ 5764/19 אביחי עמר נ' מדינת ישראל (9.9.2019); בש"פ 5614/19 פלונית נ' מדינת ישראל (29.8.2019)), והיא נדחית בזאת.

ניתנה היום, י"א בתשרי תש"פ (10.10.2019).

שׁוֹפֵט